

Kapitola čtvrtá

Když za sebou zavřu dveře chrámu, nepokleknou před oltářem, ale přecházím po místnosti sem a tam ve snaze ovládnout svůj neklid. Lord Bennel, ten ubohý blázen, jak se jen mohl takhle opít? Proč prostě nemohl mlčet? Jak mohl udělat takovou chybu? Musel přece vidět, že královna je už tak rozhněvaná ze své rozpravy s princem. A princ... Jak to, že si mě najednou tak všímá? Proč na mě neustále zírá?

Stíny na zdech se prodlužují. Zapálím kadidlo, pokleknou před oltářem a prosím Næt a Dæga o pomoc, prosím je, aby mi pomohli pochopit, co to všechno znamená. Zvednu oči k jejich obelisku, ohromnému kovovému symbolu znázorňujícímu slunce zakrývající měsíc, nebo měsíc zakrývající slunce – podle toho, jaké světlo právě do místnosti dopadá. Část dne vítězí zlato nad stříbrem, ale jakmile se změní světlo, začne mít stříbro převahu nad zlatem. Já jakožto ztělesněná Daunen jsem někde uprostřed.

Nechci být nevděčná, ujišťuji bohy. To skutečně ne. Víím, že mi dali své požehnání. Nedali mi snad všechno to, po čem jsem toužila? Chtěla jsem žít na hradě a to se mi splnilo. Chtěla jsem se dobře vdát a to se mi splní také. Bohové vyslyšeli mé modlitby. Mám velké štěstí.

Jsem jejich nástrojem. Jsem jako nůž.

„Budu teď pomáhat vesničanům?“ zeptala jsem se královny, když mne k ní poprvé přivedli a posvětili mne. „Budu je navštěvovat a zpívat jim?“

„Proč bys něco takového chtěla dělat?“ opáčila královna.

„Aby věděli, že se jim dostalo požehnání.“

„Twyлло, stejně jako ty jsi ztělesněná Daunen, já a Jeho Veličerstvo král na tomto světě zastupujeme Næt a Dæga. Vesničané vědí, že se jim dostalo požehnání, protože vědí, že existujeme. Tvůj dar byl určen jen vyvoleným, nikdo jiný ho nedocení. A navíc,“ odmlčela se a lítostivě na mne pohlédla, „musíme tě chránit. Budou ti závidět tvé štěstí, budou ti závidět, že si tě bohové zvolili, abys na zemi zastupovala Daunen a aby ses jednoho dne stala naší dcerou. Bude lepší, když se budeš zdržovat pouze na hradě, kde tě před nimi já a tví strážci můžeme ochránit.“

Čas plyne. Vstanu a kolena mám po dlouhém modlení celá ztuhlá. Zapálím svíce a znovu začnu přecházet sem a tam, abych se zahřála. Denní světlo se pomalu vytrácí. Zde ve věži je chladněji než v hlavní budově hradu. Zdi jsou tu čistě obílené a podél nich stojí lavice, aby si příchozí měli kam sednout, i když sem nikdo kromě mě nechodí. Stěny jsou ověšené tapisériemi. Nestojím sice jako švadlena za moc, ale vždycky se čas od času pokusím o další výtvor, takže po kamenných zdech visí nesčetné výjevy sluncí a měsíců. Ráda vyšívám květiny, ale to se královně nelíbí. Navíc, kdybych začala vyšívat květiny, radši bych si vybrala ty plané a divoké, a tady nic divokého nerostlo už hodně dlouho. Na hradních záhonech se pěstují jen šlechtěné květiny a já si nevěřím dost na to, abych vyšívala zpaměti.

Před dvěma jary slavil princ své sedmnácté žně. Vyjeli jsme si na koních a královna zahlédla v zahradách za hradní kuchyní celé pole pampelišek. Když jsme projížděli kolem, vítr zvířený koňskými kopyty rozfoukal jejich semínka a my se najednou octli ve víru bílého chmýří jako ve sněhové bouři.

Za to, že je nechali v zahradách růst, přišel každý ze zahradníků o ukazováček na pravé ruce a kuchařce byly useknuty oba malíčky